

การประเมินผลแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ด้านความปลอดภัยของหลักสูตรส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อค
สำหรับเด็กอนุบาล โดยใช้กระบวนการปัญหาเป็นพื้นฐาน (PBL)
An outcome assessment to helmet wearing promotion program for kindergarten
children by problem base learning (PBL)

สุเมต บุญสุด, สุชา นุ่นเกลี้ยง, พิมรา ทองแสง และชนกานต์ สุกุลแถว
อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

Abstract

This study used a descriptive research process. Using the development process of the achievement-oriented approach to the safety curriculum research process in kindergarten children. Objective to increase the satisfaction of the researcher ; stakeholders and increase desired achievement in one elementary school in Bangkok using the PBL and Helmet Fundamental Learning Process to get the kindergarten kids to wear helmets to school. Using the process to develop an Outcome Assessment helps in conducting research projects more effectively. Through a format for developing expert assessments and successful international comparisons (Vietnamese experts), periodic development through research and reflection from stakeholders, and measured success. To compare wearing helmets for kindergarten children. The results of the research showed that the opinion of the researcher was good for the evaluators (mean = 4.05, standard deviation = 0.2). Teacher and director was good and very good (mean = 4.05, standard deviation = 0.3). The research recommendation was to develop a final evaluation process using the camera setup process.

Keyword : outcome assessment, helmet wearing promotion program, problem base learning (Pbl)

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้ใช้กระบวนการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) โดยใช้กระบวนการในการพัฒนาวิธีการประเมินผลแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อกระบวนการวิจัยหลักสูตรความปลอดภัยในเด็กอนุบาล วัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความพึงพอใจของผู้วิจัย ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการ โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานครแห่งหนึ่งที่ใช้กระบวนการอบรมให้ความรู้โดยใช้กระบวนการปัญหาเป็นพื้นฐาน (PBL) และกองทุนหมวกกันน็อค เพื่อต้องการให้เด็กอนุบาลสวมหมวกกันน็อคมาโรงเรียนเพิ่มขึ้น โดยใช้กระบวนการในการพัฒนาการประเมินแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Outcome) ช่วยในการการดำเนินโครงการวิจัยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ผ่านรูปแบบในการพัฒนาการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ การเทียบเคียงในระดับนานาชาติที่มีผลสำเร็จ (ผู้เชี่ยวชาญจากเวียดนาม) การพัฒนาเป็นระยะๆตลอดการวิจัยและการสะท้อนจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและวัดผลสำเร็จที่ต้องการ เพื่อเปรียบเทียบการสวมหมวกกันน็อคของเด็กอนุบาล ผลการวิจัยพบว่าในมุมมองของผู้ดำเนินการวิจัยมีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินในระดับดี (ค่าเฉลี่ย=4.05, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน=0.2) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (อาจารย์และผู้บริหารโรงเรียน) มีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินในระดับดีและดีมาก (ค่าเฉลี่ย=4.05, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน=0.3) เป็นลำดับ ข้อเสนอแนะในการวิจัยคือควรพัฒนากระบวนการประเมินผลขั้นสุดท้ายที่ใช้กระบวนการติดตั้งกล้องนับจำนวนผู้สวมหมวกกันน็อคหน้าโรงเรียนเนื่องจากอาจทำให้ผู้ปกครองและเด็กไม่พึงพอใจการประเมินและส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการในระยะยาวได้

คำสำคัญ : การประเมินผลแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์, การส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคในเด็ก, การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากข้อมูลการศึกษาของศูนย์วิจัยอุบัติเหตุประเทศไทย สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชียและศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน พบว่า การสวมหมวกกันน็อคสามารถช่วยลดโอกาสการเสียชีวิตเนื่องจากการบาดเจ็บจากศีรษะได้ถึงร้อยละ 43 สำหรับผู้ขับขี่ และร้อยละ 58 สำหรับผู้ซ้อนท้าย แต่เมื่อศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพและการป้องกันอันตรายด้วยการสวมหมวกกันน็อคกลับ พบว่า ยังมีการสวมหมวกกันน็อคในระดับต่ำโดยเฉพาะในกลุ่มเด็ก (มูลนิธิไทยโรดส์, 2556) ดังนั้นการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคในเด็กจึงมีความสำคัญมากในการป้องกันอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นได้

จากการค้นคว้าวิจัยส่วนใหญ่พบการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคของวัยรุ่นและผู้ใหญ่ พบว่าการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคมีปัจจัยที่สำคัญคือการรับรู้ประโยชน์ ทักษะคิด และพฤติกรรมการใช้หมวกกันน็อค ดังเช่นการศึกษา บรรจง พลไชย ที่ศึกษาการรับรู้ประโยชน์ ทักษะคิด และพฤติกรรมการใช้หมวกกันน็อคในนักศึกษาพยาบาล พบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางถึงมาก (บรรจง พลไชย, 2557) แต่ในการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคในเด็กอนุบาลอาจจะทำเช่นเดียวกันไม่ได้ เนื่องจากเด็กยังไม่สามารถอ่านเขียนได้ และมีขอบเขตการรับรู้ที่แตกต่างจากผู้ใหญ่ ดังนั้นกระบวนการประเมินผลการดำเนินการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคจึงต้องมีวิธีการประเมินที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ บนพื้นฐานสภาวะของปัญหาข้อจำกัดของกลุ่มเป้าหมายและการสนับสนุนในเชิงบวกต่อเด็กและผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ครอบครัว อาจารย์และชุมชน เป็นต้น นอกจากนี้ปัญหาในการจัดหาหมวกกันน็อค จากการศึกษาของจรรยาศักดิ์ จันทร์พานิช และคณะได้ศึกษาการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคโดยใช้กระบวนการส่งเสริมการตลาดเพื่อสังคมในเด็ก พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่มีหมวกกันน็อคสำหรับเด็ก (ร้อยละ 82.4) และการดำเนินกิจกรรมทางการตลาดเพื่อสังคมโดยใช้กลยุทธ์ 4P สามารถช่วยในการเพิ่มการมีหมวกกันน็อค (จรรยาศักดิ์ จันทร์พานิช และคณะ, 2558) ในส่วนของงานวิจัยชิ้นนี้ใช้กระบวนการกองทุนหมวกกันน็อคให้ยืม

ในส่วนของการประเมินติดตามผลส่วนมากเน้นการประเมินเชิงปริมาณและประเมินเชิงคุณภาพที่มุ่งผลลัพธ์สุดท้าย แต่ยังไม่มีการดำเนินการประเมินเพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ในทุกขั้นตอนกระบวนการเพื่อสร้างความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้วิจัย เด็กนักเรียน ผู้ปกครอง อาจารย์และผู้บริหาร เพื่อนำไปพัฒนากระบวนการบริหารจัดการ

โครงการให้มีประสิทธิภาพและความเข้าใจระหว่างผู้วิจัย ผู้ประเมิน และผู้เกี่ยวข้องในการจัดทำโครงการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคให้มากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพิ่มผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการคือการสวมหมวกกันน็อคในเด็ก
2. เพิ่มความพึงพอใจของผู้วิจัย (ตัวผู้จัดทำโครงการเป็นผู้ประเมินผล) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อค เนื่องจากในทัศนคติการทำงานส่งเสริมสุขภาพบางครั้งยังมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อกระบวนการประเมินผลว่าเป็นการมุ่งจับผิด

แนวคิดทฤษฎี

พานทิพย์ แสงประเสริฐ ได้ศึกษาการส่งเสริมสุขภาพตามกลุ่มวัยในประชาชนไทยและได้เสนอแนะว่าการส่งเสริมสุขภาพ การส่งเสริมสุขภาพตามกลุ่มวัย จะทำให้สามารถสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงอย่างมีพลวัต สำหรับในช่วงอายุ วัยก่อนเรียน 1-5 ปี พบว่า ในช่วงนี้เด็กมีการปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อมได้มากขึ้น ดังนั้นการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อค โดยใช้อิทธิพลจากครอบครัว เพื่อน และโรงเรียนจึงเหมาะสมและสอดคล้องกับข้อเสนอให้มีการส่งเสริมพัฒนาการด้านระเบียบวินัยในลักษณะอื่น (พานทิพย์ แสงประเสริฐ, 2556)

พิมพ์ภาภรณ์ กลั่นกลิ่น ให้ข้อเสนอแนะในการส่งเสริมสุขภาพในกลุ่มเด็กว่าจะสามารถเพิ่มพัฒนาการให้เด็กมีระดับการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่เพิ่มขึ้น และสามารถดูแลตนเองได้ ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลต้องมีการส่งเสริมให้เด็กได้ทำกิจกรรมในการสร้างเสริมสุขภาพแบบองค์รวม โดยคำนึงถึงทรัพยากรที่มีอยู่และพื้นฐานของชุมชนนั้นๆ เช่น การป้องกันอุบัติเหตุ การส่งเสริมให้เด็กดูแลตนเอง ตลอดจนการดูแลให้คำปรึกษาผู้ปกครอง ผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น (พิมพ์ภาภรณ์ กลั่นกลิ่น, 2555)

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษากระบวนการประเมินโครงการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคในเด็ก

ขอบเขตด้านพื้นที่และกลุ่มตัวอย่าง

ศึกษาในเด็กอนุบาลโรงเรียนแห่งหนึ่งใน กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้กระบวนการศึกษาแบบพรรณนา (Descriptive research) กลุ่มตัวอย่างเด็กอนุบาล โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ใช้กระบวนการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคโดยการอบรมให้ความรู้และกองทุนหมวกกันน็อค ในส่วนของการพัฒนากระบวนการประเมินผลประกอบด้วยกิจกรรม ดังนี้

1. ออกแบบกระบวนการเก็บข้อมูลและการลงข้อมูล
2. เปรียบเทียบกับต่างประเทศ
3. สังเกตและประเมินการฝึกอบรม
4. การนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคก่อนและหลังอบรม
5. การนับจำนวนการยืมหมวกกันน็อค

ผลการวิจัย

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ดำเนินการวิจัยมีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินภาพรวมของกิจกรรมการประเมินในระดับดี (ค่าเฉลี่ย = 4.05, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.2) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (อาจารย์และผู้บริหารโรงเรียน) มีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินภาพรวมในระดับดีและดีมาก (ค่าเฉลี่ย=4.05, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน=0.3) และมีรายละเอียดค่าความพึงพอใจต่อกิจกรรมการประเมินในแต่ละกิจกรรมดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงการใช้บริการกองทุนหมวกกันน็อคและการตัดสินใจซื้อหมวกกันน็อคใหม่ด้วยตนเอง

กิจกรรม	จำนวน	ร้อยละ
สัปดาห์ที่ 1		
- การยืมหมวกกันน็อค	42	70
- หมวกกันน็อคตนเอง	15	25
- ซื้อใหม่เป็นของตนเอง	3	5
	60	100

กิจกรรม	จำนวน	ร้อยละ
สัปดาห์ที่ 2		
- การยืมหมวกกันน็อค	40	66
- หมวกกันน็อคตนเอง	15	25
- ซื้อใหม่เป็นของตนเอง	5	9
	60	100

สัปดาห์ที่ 3

- การยืมหมวกกันน็อค	40	66
- หมวกกันน็อคตนเอง	15	25
- ซื้อใหม่เป็นของตนเอง	5	9
	60	100

ตารางที่ 2 แสดงความพึงพอใจของผู้วิจัย อาจารย์และผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อกระบวนการประเมินแยกตามรายกิจกรรม

กิจกรรมการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ผู้วิจัย (N=8)		
- ออกแบบกระบวนการเก็บข้อมูลและการลงข้อมูล	4.00	0.04
- เปรียบเทียบกับต่างประเทศ	4.05	0.02
- สังเกตและประเมินการฝึกอบรม	4.08	0.03
- การนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคก่อนและหลังอบรม	4.00	0.02
- การนับจำนวนการยืมหมวกกันน็อค	3.00	0.10
อาจารย์และผู้บริหาร (N=10)		
- ออกแบบกระบวนการเก็บข้อมูลและการลงข้อมูล	4.00	0.00
- เปรียบเทียบกับต่างประเทศ	4.50	0.02
- สังเกตและประเมินการฝึกอบรม	3.50	0.02
- การนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคก่อนและหลัง	4.02	0.00
- การนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคก่อนและหลัง	3.20	0.05

กิจกรรมการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	วิจัยที่สำคัญต่อไปในการพัฒนาจริยธรรมในการวิจัยและการให้คุณค่าในการมีวัฒนธรรมความปลอดภัยที่ดี
อบรม - การนับจำนวนการยิ้มหมวกกันน็อค	4.00	0.04	อภิปรายผล ในมุมมองของผู้ดำเนินการวิจัยมีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินในกระบวนการประเมินอยู่ในระดับระดับดีค่าเฉลี่ยมากกว่า 4.00 ยกเว้นกระบวนการนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจที่ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.00 ในมุมมองของอาจารย์และผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินในกระบวนการประเมินอยู่ในระดับระดับดีค่าเฉลี่ยมากกว่า 4.00 ยกเว้นกระบวนการนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจที่ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.20 ตามลำดับข้อเสนอแนะในการวิจัยคือควรพัฒนากระบวนการประเมินผลขั้นสุดท้ายที่ใช้กระบวนการติดตั้งกล้องนับจำนวนผู้สวมหมวกกันน็อคหน้าโรงเรียนเนื่องจากอาจทำให้ผู้ปกครองและเด็กไม่พึงพอใจการประเมินและส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการในระยะยาวได้และข้อกังวลของผู้ประเมินคือการนับจำนวนหมวกกันน็อคจากกล้องทำให้เกิดการนับซ้ำและนับผิดพลาด รวมทั้งประเด็นของคุณภาพในการสวมหมวกกันน็อค เช่น การไม่สวมสายรัด ความเหมาะสมของขนาดในการสวมหมวกกันน็อค เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องงานวิจัยและข้อเสนอแนะจากหลายๆหน่วยงานเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในเด็ก ต้องมีการได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองเป็นสิ่งสำคัญ (วิทยา ชาติบัญชาชัย และคณะ. (2559), http://www.commissiononhealth.org/PDF/[2013,Oct27], http://www.collinseducation.com/resources/BTECNationalCPLDF.pdf , http://www.collinseducation.com/resources/BTECNationalCPLDF.pdf [2013, Oct26], http://www.del.wa.gov/development/safety/home.aspx [2013, Oct 24])

สรุปผลการวิจัย

1. เพิ่มผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการคือการสวมหมวกกันน็อคในเด็ก พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในขั้นตอนการทำกองหนุนหมวกกันน็อคได้รับความสนใจในการยิ้มหมวกกันน็อคแต่ผลลัพธ์ในการสวมหมวกกันน็อคและซื้อหมวกกันน็อคใหม่ยังเพิ่มขึ้นน้อยและจากการใช้กระบวนการประเมินผลเป็นวิธีการที่มุ่งให้เกิดประสิทธิภาพในการติดตามกระบวนการวิจัยเพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์สอดคล้องตามที่ได้คาดการณ์เอาไว้ แต่กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กอนุบาล ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคโดยการให้ความรู้จึงทำได้ยาก แต่เป้าหมายสุดท้ายคือความต้องการให้เด็กอนุบาลมีการสวมหมวกกันน็อคมาโรงเรียนเพิ่มขึ้นน้อยจากผลการวิจัยพบว่ากระบวนการประเมินผลที่มีการเฝ้าติดตามประเมินผลร่วมกันในทุกขั้นตอนไม่ทำให้เกิดความยุ่งยาก วุ่นวายและเป็นการช่วยสนับสนุนการทำงานสร้างเสริมสุขภาพ (พานทิพย์ สานประเสริฐ, 2556)

2. เพิ่มความพึงพอใจของผู้วิจัย (ตัวผู้จัดทำโครงการเป็นผู้ประเมินผล) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และกลุ่มตัวอย่าง จากการดำเนินกิจกรรมที่มีทีมประเมินผลที่เข้าใจทุกฝ่ายช่วยติดตามประเมินผลทุกขั้นตอนทำให้เกิดความพึงพอใจในระดับมากขึ้น ดังตารางที่ 2

สิ่งที่ต้องพิจารณาจากงานวิจัยชิ้นนี้คือการนำไปใช้คือกระบวนการประเมินนี้อาจจะไม่ได้พิจารณาคุณลักษณะเฉพาะตัวของผู้วิจัย ในการประสานงานติดต่อการสังเกตการณ์อย่างเหมาะสมไม่รบกวนธรรมชาติของการวิจัย รวมทั้งการมีส่วนได้ส่วนเสียที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์มากเกินไปของผู้ประเมินที่มีต่อการวิจัย และผู้วิจัยนอกจากนี้สิ่งที่ทางทีมประเมินและคณะผู้วิจัยได้รับข้อเสนอแนะ ในด้านการประเมินด้วยการตรวจนับผู้สวมหมวกกันน็อคทางคณะผู้ประเมินมีความเข้าใจว่าการสวมหมวกกันน็อคเป็นการทำความดีจึงไม่น่าที่จะมีผลเสียต่อกลุ่มตัวอย่าง แต่กลับพบว่าข้อเสนอแนะว่าอาจจะทำให้อีกกลุ่มที่ไม่สวมอาจได้รับผลกระทบทางจิตใจได้ รวมถึงผู้ที่สวมหมวกกันน็อคเองก็อาจจะเขินอายได้ จึงเป็นโจทย์

ในมุมมองของงานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์ทั้งการดำเนินงานเพื่อให้ทราบความรู้ที่เป็นโจทย์วิจัยและมีความต้องการให้เกิดประโยชน์สูงสุดเช่นนี้ตัวผู้วิจัยอาจจะต้องมีผู้ประเมินผลช่วยในการรักษาความเป็นกลางของงานวิจัยไม่ให้เกิดความไขว่เขวไปในจุดที่ต้องการให้เกิดความสำเร็จมากจนเกินไปทำให้ได้ข้อค้นคว้าที่ไม่เที่ยงตรงมากนัก งานวิจัยชิ้นนี้ก็เช่นกัน มีทีมที่ร่วมในการดำเนินการประกอบด้วย ทีมวิจัยที่ดำเนินกิจกรรมโครงการ ทีมประเมินผลและมีการรับฟังความคิดเห็นผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งผู้ปกครอง อาจารย์ผู้ปฏิบัติและอาจารย์ในระดับนโยบายโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. การพัฒนาการประเมินผลแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ด้านความปลอดภัยของหลักสูตรส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคสำหรับเด็กอนุบาล โดยใช้กระบวนการปัญหาเป็นพื้นฐาน (PBL) นั้นจำเป็นต้องใช้กระบวนการสังเกตจากผู้จัดการเรียนรู้อย่างมาก เพื่อให้เกิดการพัฒนาและปรับกระบวนการให้เกิดผลสัมฤทธิ์สุดท้ายตามที่มุ่งหวังจากกระบวนการจัดหลักสูตรส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคโดยใช้กระบวนการอบรมให้ความรู้ กองทุนหมวกกันน็อคและกระตุ้นผ่านผู้เกี่ยวข้อง จำเป็นต้องมีการพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและตลอดกระบวนการอย่างใส่ใจ ผู้จัดการกิจกรรมไม่ใช่ผู้กำหนดพฤติกรรมที่ต้องปฏิบัติแต่เป็นผู้เสียสละเสนอแนวคิดที่ต้องปฏิบัติต่อเด็กผู้ปกครองและครู

2. ในมุมมองของการประเมินผลต้องตระหนักเสมอว่าเป็นกิจกรรมสำหรับเด็กอนุบาลที่ยังมีอิสระในการเรียนรู้อย่างสูงมากและหลากหลาย ดังนั้นผลสัมฤทธิ์เชิงปริมาณอาจเป็นไปได้ตามที่กำหนดได้ยาก ดังนั้นอาจจะต้องยอมลดความคาดหวังให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายและผู้เกี่ยวข้องมากที่สุด งานวิจัยครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยในหลากหลายกลุ่มเป้าหมาย บริบทและกิจกรรมส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อค ดังนั้นผู้นำไปใช้อาจต้องพิจารณาความเหมาะสมตามบริบทของตนเองต่อไป

วิทยา

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ประสบความสำเร็จเนื่องจากการสนับสนุนจากมูลนิธิป้องกันอุบัติเหตุแห่งเอเชีย ผศ.ดร.ทวีศักดิ์ แตะกระโทก และนางสาวกณิกณันท์ ศรีสวัสดิ์

เอกสารอ้างอิง

ขจรศักดิ์ จันทร์พาณิชย์, พรสุข หุ่นิรันดร์ และพวงชมพู โจนส์. (2558). การศึกษาพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อมทางการตลาดเพื่อพัฒนารูปแบบการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคในเด็ก โดยประยุกต์ใช้การตลาดเชิงสังคม, ประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ “สร้างสรรค์และพัฒนาเพื่อก้าวหน้าสู่ประชาคมอาเซียน” ครั้งที่ 2 สืบค้นจาก file:///C:/Users/Admin/Desktop/2558Vol2No1_12.pdf. เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2560.

วิทยา ชาติบัญชาชัย, สุเมต บุญสุด และคณะ. (2559).

นวัตกรรมความปลอดภัยทางถนน (Road safety best practice). แผนงานสนับสนุนด้านวิชาการเพื่อป้องกันอุบัติเหตุทางถนน. ขอนแก่น : ขอนแก่นการพิมพ์.

บรรจง พลไชย. (2557). การรับรู้ประโยชน์ ทักษะคติ และพฤติกรรมการใช้หมวกกันน็อคของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยนครพนม. วารสาร **ศรีนครินทร์วิโรฒวิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), ปีที่ 6 ; ฉบับที่ 11, 2557.**

พานทิพย์ สานประเสริฐ. (2556). การสร้างเสริมสุขภาพตามกลุ่มวัยในประเทศไทย. วารสาร **วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. ปีที่ 27 : 7.711-721.**

พิมพ์พากรณ์ กลั่นกลิ่น. (2555). การสร้างเสริมสุขภาพเด็กตามช่วงวัย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ. โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา : ขอนแก่น. ISBN 978-616-223-162-9.

หน่วยเฝ้าระวัง และสะท้อนสถานการณ์ความปลอดภัยทางถนน มูลนิธิไทยโรดส์. (2556). สืบค้นจาก <http://trso.thairoads.org/statistic/risk/detail/5068> สืบค้นเมื่อ 29 สิงหาคม 2560.

Early Childhood Experiences- <http://www.commissiononhealth.org/PDF/> [2013, Oct 27].

Health and Safety Practice in Early Years Settings- <http://www.collinseducation.com/resources/BTECNationalCPLDF.pdf> <http://www.collinseducation.com/resources/BTECNationalCPLDF.pdf> [2013, Oct 26].

Safe Home Environments- <http://www.del.wa.gov/development/safety/home.aspx> [2013, Oct 24].